

FARKAS IMRE

Nagybégányi Farkas Imre

Debrecen, 1879. május 1. — Budapest, 1976. március 25.

Költő, színműíró, zeneszerző. Ifjú korában a Honvédelmi Minisztériumban dolgozott, 1920 után a Pesti Hírlap munkatársa volt. Operettjeit (*Iglói diákok*, 1909; *A nótás kapitány* 1929) — amelyeknek zenéjét is ő szerezte — sokáig játszották. Népszerűségét növelte, hogy a Színházi Élet majd a Színházi Magazin hetilapokban „postarovatokat” szerkesztett. A Petőfi Társaság tagja volt.

Új magyar irodalmi lexikon, I. kötet, Bp., 1994, Akadémiai Kiadó, 558. oldal

*

„Van nekem egy kedves, jó barátom. A barátságon kívül egy közös malőr is összefűz bennünket: mind a ketten poéták vagyunk.

Ő könnyebben hordja ezt a terhet mégis, mint én. Csengő-bongó, olykor pikáns, de mindig kedves, szellemes verseivel az asszonyok s lányok poétája.”

(Ady Endre: *Álom-ária* [Farkas Imre dramolettje] = Debreczeni Hírlap, 1899. április 19.)

„Most már nincs Erdély [...] a régi Erdélyből ennyi maradt: [...] s azok a vékony grófi és bárói zsúrok, amelyek, saját dicsekedése szerint nagyon szívesen látják Farkas Imrét.”

(= Nagyváradai Napló, 1908. szeptember 29.)

„Emlékszem az estre. [...] te kérdeztél, én feleltem bátran, tudva, hogy régi barátommal állok szemben, akihez mindig őszintén vonzódtam, aki szintén szimpátiát mutatott irántam. Hogy eme privát beszélgetés alatt miket mondtam, csak félig emlékszem, de hogy abban dicsekvés nem foglaltatott, azt annyival is inkább merem mondani, mert a dicsekvés soha életemben nem volt a kenyerem”

(Farkas Imre levele Adynak, Bp., 1908. szeptember 30.)

„Nekem is volna két kötet versem is eladni való. Még csak halvány reményem sincs egyelőre két krajcárra sem. A mi korúink közül Farkas Imrén kívül ma még teremtett lélek az országban versíró pénzt nem szerezhethet könyvével.”

(Ady levele Juhász Gyulának, Bp., 1906. június)

„Kedves jó barátom, Bandi,

köszönöm szíves soraidat. Teljesen megnyugtatott. Bármennyire bántott is ez az incidens, most már nem bánom, hogy így történt. Legalább kedves leveledből megtudtam [Ady levele elveszett], amit különben amúgy is sejtettem, hogy nem viszonzatlan irántad való barátságom és szeretetem, s hogy nem haragszol azokra, akik nem azon az úton járnak, amelyen Te. Úgyis elegen mennek utánad.”

(Farkas Imre levele Adynak, Bp., 1908. október 14.)

„Évekkel ezelőtt az egyetemen egyik irodalmi estén Farkas Imre költészetéről volt vita. Egy fiatal és heves társunk nagy komolysággal bizonyította a Farkas-féle versek jelentéktelenségét. Ekkor jegyezte meg Juhász Gyula, ez a kiválóan finom és szellemes modern írónk, hogy ez a kritika, noha alapos és figyelemre méltó, amellet kissé komikus is, mert olyanformán hat, mint mikor valaki súlyos és szálás doronggal csapkod kedves és törekeny nippel közé. [...] Farkas Imre ebben a darabban is annak mutatkozik, akinek verseiből ismerjük, halk szavú, ízléses lírikusnak.”
(Tóth Árpád: *Iglói diákok*. Debreczeni Független Újság, 1909. november 16.)

„[...] Az új műfajban teljesen megszűnik a primér líra, s a helyzetkép úgy alakul, hogy hasonlat helyett egy egész külön kis történetet, a költőn kívül álló személyek fellépését látjuk, akiknek azonban nincs konkrét körvonaluk, önálló balladai létük, hanem csak a költő érzékenykedő lírájának és poén-hegyező kedvének vehikulumává lesznek. Arra a műfajra gondolok, melynek Farkas Imre verseiben látjuk legszentimentálisabb kezelését.”
(Tóth Árpád: *Ady költészetének viszonya elődeihez és a francia modernekhez*, Nyugat, 1919. február 16–márc. 1. összevont szám.)